

Epistola către Evrei (0) - Stanley Bruce Anstey

Cuprins

Introducere	1
De ce să părăsești iudaismul?	1
Prețul părăsirii iudaismului	3
Lucruri eterne în Epistola către Evrei	4
Autorul epistolei – Pavel	5
Un grup mixt – cinci avertismente împotriva apostaziei	6
Cele două tipuri de „dacă” din Sfânta Scriptură	7
Aplicarea epistolei la creștinism.....	7
O prezentare scurtă a epistolei.....	8
Doctrina (Evrei 1–10.18).....	8
Practica (Evrei 10.19-13.25)	9

Introducere

Această epistolă este una dintre cele patru epistole inspirate, care au fost scrise pentru a-i întări pe creștinii de origine iudaică în adevărul creștinismului. Aceste epistole (Evrei, Iacov, 1 și 2 Petru), numite uneori „epistolele către creștinii de origine iudaică”, tratează în mod special teme care îi privesc pe credincioșii de origine iudaică.

Epistola către Evrei se ocupă de lupta unui credincios iudeu, care părăsește iudaismul în favoarea creștinismului. Evreii crescuseră într-o moștenire lungă și bogată în iudaism, care le fusese dată de Dumnezeu prin Moise. Prin urmare, este de înțeles de ce le era greu să renunțe la ea. Conștiința lor fusese formată să accepte această cale iudaică de a se apropia de Dumnezeu; renunțarea la ea le dădea senzația că își desconsideră conștiința. Ce trebuiau să înțeleagă era că același Dumnezeu, care instituisese iudaismul cu mult timp în urmă, îi chema acum să iese din iudaism, pentru că avea ceva mai bun pentru ei în creștinism, în Fiul Său. Autorul scrisorii numește aceasta „calea nouă și vie” de a se apropia de Dumnezeu (Evrei 10.20). Dacă credinciosul iudeu ar înțelege corect lucrurile prezentate în această epistolă și le-ar pune în practică prin credință, ele l-ar elibera de acest sistem și l-ar întemeia ferm pe calea creștină.

De ce să părăsești iudaismul?

Pentru un iudeu, a cărui gândire este ancorată în iudaism, ideea de a părăsi religia dată de Dumnezeu este de neconceput. El întreabă: „De ce ar vrea cineva să părăsească ceea ce Dumnezeu a stabilit ca fiind calea corectă și potrivită pentru ca omul să se apropie de El în închinare? Ar fi neascultare!” Răspunsul este dublu:

Prefață

1. *În primul rând*, aceste jertfe, forme și rituri iudaice aveau scopul de a servi ca „model” pentru „bunurile viitoare”; acum ele sunt împlinite prin venirea lui Hristos (Evrei 8.5; 9.11; 10.1). Binecuvântările, care provin din lucrarea Sa împlinită pe cruce, nu sunt doar pentru creștini, ci și pentru Israel și pentru națiunile păgâne, care vor fi binecuvântate în Împărăția Sa milenară care va veni.¹ De aceea, „umbra” acestor lucruri din iudaism nu mai este necesară acum, când avem „însăși imaginea lucrurilor” (Evrei 10.1).
2. *În al doilea rând*, Dumnezeu a creat o societate nouă, cerească, de credincioși (Adunarea), care este separată și diferită de Israel și nu are nevoie de forme și ritualuri exterioare pentru a se apropia de Dumnezeu. *Înainte* de întemeierea lumii – adică înainte de a chema Israelul într-o relație de legământ cu Sine – Dumnezeu avea intenția de a chema această comunitate cerească de credincioși din lume și de a le da o chemare *cerească* împreună cu Hristos. Dumnezeu nu a revelat acest fapt în Vechiul Testament, ci a așteptat ca mântuirea să fie împlinită prin moartea lui Hristos pe cruce. După aceea, Dumnezeu a trimis Duhul, pentru a revela această taină, și anume ceea ce Noul Testament numește „taină” (Romani 16.25; 1 Corinteni 4.1; Efeseni 1.8-10; 3.3-11; 5.32; 6.19; Coloseni 1.5,25-27; 2.2,3).

Chemarea și formarea Adunării ar reprezenta un concept complet nou pentru iudei, deoarece este ceva care se află în afara cadrului revelației care le-a fost dată în Vechiul Testament. Formarea Adunării în zilele noastre nu anulează în niciun fel promisiunile lui Dumnezeu de a binecuvânta Israelul, ceea ce au învățat profeții săi. Dumnezeu Își va păstra Cuvântul pentru ei și îi va binecuvânta pe *pământ* în Împărăția Milenară a lui Hristos. În contrast cu aceasta, sfera binecuvântării Adunării în Hristos este *cerească*. Prin urmare, în Împărăția care va veni vor exista două sfere de glorie și de binecuvântare pentru oamenii mântuiți: „în ceruri” și „pe pământ” (Efeseni 1.10).

Iudeii și păgânii, care cred astăzi în Evanghelia harului lui Dumnezeu, sunt pecetluiți cu Duhul Sfânt și devin astfel parte a acestei noi societăți cerești. Deoarece chemarea și destinul lor este să locuiască etern la Hristos în cer (1 Corinteni 15.48-49; 2 Corinteni 5.1; Efeseni 1.3; 2.6; 6.12; Filipeni 3.20; Coloseni 3.1,2; Evrei 3.1; 8.1,2; 9.11; 10.19-22; 11.16; 12.22; 13.14; 1 Petru 1.4), li s-a dat „o cale nouă și vie”, pentru ca ei să se poată apropia de Dumnezeu în adorare în Locul Preasfânt – în prezența imediată a lui Dumnezeu (Evrei 10.19-22). Aceasta este o chestiune *spirituală* (Ioan 4.23,24), spre deosebire de închinarea lui Israel, care era în mare parte o rânduială exterioară de forme și ritualuri. Căci închinarea adusă de Israel a fost concepută pentru o societate *pământească* de oameni, cu o chemare și o destinație pământească, în timp ce închinarea creștină este o chestiune cerească, rânduită unei societăți *cerești* de oameni. În multe privințe, acestea sunt rânduiele opuse. Deoarece creștinii se află în această libertate de neînțeles în prezența lui Dumnezeu și „intră” în adevăratul Loc Preasfânt din cer, înapoia perdelei (Evrei 8.1,2; 10.19-22), ei nu au nevoie de un sistem de forme și ritualuri și nici de preoție pentru a se apropia de Dumnezeu în închinare. În acest sens, credincioșii care cred în Domnul Isus și provin dintr-un context iudaic sunt îndemnați în această epistolă să părăsească această rânduială pământească pentru „calea nouă și vie” din creștinism, pentru că în poziția lor înaintea lui Dumnezeu nu mai sunt iudei, ci creștini (Galateni 3.28; Coloseni 3.11).

¹ Vezi J.N. Darby despre Evrei 9, „[Notes from lectures on the Epistle to the Hebrews](#)”, *Collected Writings*, vol. 27, pag. 385.

Prefață

Într-o zi viitoare, când Împărăția lui Hristos va fi instaurată, Israelul răscumpărat va practica din nou pe pământ rânduiala exterioară a cultului iudaic, pentru a comemora marea jertfă a lui Hristos pe cruce, pe care o vor accepta atunci de bunăvoie (Ezechiel 43–46). Dar astăzi, pentru societatea cerească (Adunarea), acest sistem pământesc de apropiere de Dumnezeu pur și simplu nu este necesar – ci mai degrabă este un obstacol pentru creștini (Evrei 5.11-14). De aceea iudeii, care Îl acceptă pe Hristos ca Mântuitor al lor (și devin astfel parte a Adunării), sunt îndemnați în această epistolă să iasă „din tabăra” iudaismului și să meargă la Hristos, care Se află în prezent în afara acestui sistem (Evrei 13.13).

Ideea de a părăsi iudaismul nu a fost *doar* a autorului Epistolei către Evrei. Domnul Isus Însuși a învățat că, atunci când El va fi respins de propria Sa națiune, El va conduce „oile Sale” (adevărații credincioși) din turma iudaismului în „turma oilor” creștinismului. Acolo, ei ar fi uniți cu „alte oi”: cu credincioși dintre națiuni (Ioan 10.1-16). El nu i-a scos din turmă în timpul vieții și slujirii Sale pe pământ, ci numai după ce toate eforturile Duhului Sfânt de a chema națiunea la pocăință (prin apostoli) au eșuat (Faptele apostolilor 1-7). Abia după ce conducătorii națiunii Israel au respins oficial pe Hristos – lucru pe care l-au dovedit prin lapidarea (omorârea cu pietre) lui Ștefan (Faptele apostolilor 7) – El a început lucrarea Sa de a scoate credincioșii din turma iudaică.

Prețul părăsirii iudaismului

Un astfel de pas era (și este) însă o chestiune costisitoare pentru un creștin evreu. Dacă cineva părăsea credința strămoșilor săi pentru Domnul Isus, era considerat apostat (Faptele apostolilor 21.21: „lepădarea de Moise”). El era „dat afară” din comunitate (Ioan 9.34) și apoi persecutat de compatrioții săi (Evrei 10.33,34). Adesea, familia celui în cauză îi organiza o înmormântare aparentă și îl dezmoșteneau! În unele cazuri, părăsirea iudaismului ducea la martiriu (Faptele apostolilor 22.4).

Se făceau toate eforturile posibile, pentru a-l convinge pe cel care se convertise de la iudaism la creștinism să renunțe la Hristos și să se întoarcă la iudaism. Argumente puternice trebuiau să-l convingă de așa-zisa lui greșală. Iudeii se mândreau cu moștenirea pe care o aveau în iudaism. Ei aveau ...

- scrierile profeților lor (scrierile sfinte)
- slujba îngerilor
- mari conducători precum Moise și Iosua
- o moștenire în țara Canaan, care curgea cu lapte și miere
- preoția aaronică
- Sfânta Sfintelor, în care locuia Dumnezeu Însuși
- legământul Legii, care era moral, sfânt, drept și bun
- cultul onorabil, care era îndeplinit printr-o serie complexă de ritualuri, jertfe și daruri.

Iudeii necredincioși îl întrebau pe cel căzut: „De ce vrei să renunți la o moștenire atât de bogată pentru o nouă religie, care nu are nimic de oferit decât o masă într-o sală de sus, cu pâine și vin pe ea?” Pentru iudeul care rămânea fidel iudaismului, acest fapt era fără sens.

Iudeii necredincioși întrebau: „Ce are creștinismul în comparație cu tot ce avem noi în iudaism?” Această epistolă oferă credincioșilor iudei un răspuns definitiv la astfel de remarci batjocoritoare. Scriitorul inspirat de Dumnezeu începe să enumere una după alta lucrurile mărețe, care caracterizau religia iudaică, și le compară cu ceea ce avem în creștinism; și în toate punctele arată că creștinii au în Hristos ceva mult mai înalt. El arată

Prefață

- superioritatea Fiului față de profeți (Evrei 1.1-3)
- superioritatea Fiului față de îngeri (Evrei 1.4-2.18)
- superioritatea Fiului față de Moise, mijlocitorul (Evrei 3.1-19)
- superioritatea Fiului față de Iosua, conducătorul oștirii (Evrei 4.1-16)
- superioritatea preoției lui Hristos față de preoția lui Aaron (Evrei 5–7)
- superioritatea noului legământ față de vechiul legământ (Evrei 8.1-13)
- superioritatea jertfei unice a lui Hristos față de jertfele din ziua mare a ispășirii (Evrei 9–10.18)
- superioritatea accesului în prezența lui Dumnezeu prin sângele lui Hristos (Evrei 8.1-6; 9.8; 10.19-22)

Ideea principală a epistolei este că Hristos este superior tuturor formelor și riturilor iudaismului. După cum va observa cititorul, cuvântul caracteristic al întregii epistole este „mai bun” (Evrei 1.4; 6.9; 7.7,19,22; 8.6; 9.23; 10.34; 11.16,35,40; 12.24).

Lucruri eterne în Epistola către Evrei

Este interesant că, de-a lungul întregii epistole, Duhul lui Dumnezeu încearcă să lege inima cititorului de lucrurile cerești și veșnice, și nu de cele pământești și trecătoare. J.N. Darby spune:

Cititorul va observa cât de insistent în această epistolă termenul „etern” este asociat cu toate. Relația cu Dumnezeu nu era una temporară sau pământească, ci eternă; la fel era și mântuirea și moștenirea. În consecință, lucrarea de pe pământ s-a împlinit odată pentru totdeauna. Este important să observăm aceasta în legătură cu natura lucrării. Astfel, acest epitet este asociat cu Duhul.²

Aceste lucruri eterne sunt:

- mântuire „eternă” (Evrei 5.9)
- judecată „eternă” (Evrei 6.2)
- răscumpărare „eternă” (Evrei 9.12)
- Duh „etern” (Evrei 9.14)
- moștenire „eternă” (Evrei 9.15)
- legământ „etern” (Evrei 13.20)

În afară de aceasta, autorul folosește și alți termeni și alte expresii pentru a se referi la lucruri eterne:

- Tronul Fiului este „în veacul veacului” (Evrei 1.8).
- El este Preot „pentru eternitate” (Evrei 5.6; 7.21).
- Fiul este desăvârșit „pentru eternitate” (Evrei 7.28).
- Fiul stă „pentru totdeauna” la dreapta lui Dumnezeu (Evrei 10.12).
- Credincioșii sunt făcuți desăvârșiți „pentru totdeauna” (Evrei 10.14).

² J.N. Darby, „[Capitolul 9](#)”, nota de subsol la Evrei 9.14, în *Betrachtung über Hebräer (Synopsis)*. Sursa: bibelkommentare.de.

Autorul epistolei – Pavel

Autorul epistolei nu este cunoscut. În Biblia King James (KJV), se spune că apostolul Pavel ar fi scriitorul. Dar titlul, în care se menționează aceasta, nu este inspirat divin – deși majoritatea învățătorilor biblici sunt de acord că KJV este corectă. Presupunerea că Pavel ar fi scriitorul a fost dedusă dintr-o afirmație a apostolului Petru în a doua sa epistolă. El spune, că Pavel a scris o epistolă către iudei, pe care el, Petru, o include printre „Scrierile”³ (2 Petru 3.15,16). La ce altă epistolă s-ar putea referi el, dacă nu la aceasta? Dacă nu această epistolă este către iudei, atunci Petru se referă la o epistolă inspirată de Dumnezeu, scrisă de Pavel, care s-a pierdut! Asta ar însemna că Dumnezeu nu ar fi păstrat toate scrierile pentru noi – lucru pe care creștinii nu îl acceptă în unanimitate.

Există, de asemenea, anumite dovezi interne în cadrul epistolei, care indică faptul că Pavel este scriitorul. De exemplu, utilizarea frecventă a elementelor iudaice și numeroasele citate din scrierile Vechiului Testament arată că scriitorul încearcă în mod intenționat să câștige atenția celor cărora le scrie – favorizând înclinațiile lor, fără a pune în pericol adevărul. Acesta este un principiu după care Pavel a acționat în slujba sa. El spune: „M-am făcut față de iudei ca iudeu, ca să-i câștig pe iudei” (1 Corinteni 9.20). De asemenea, modul în care se vorbește despre Timotei sugerează că Pavel este autorul (Evrei 13.23).

S-ar putea întreba: dacă Pavel este scriitorul, de ce nu se prezintă în felul său obișnuit, așa cum o face în celelalte epistole? Există câteva motive:

1. În primul rând, Pavel nu menționează în epistola sa către frații evrei că este apostol, deoarece apostolia sa era destinată exclusiv lucrării sale printre neamuri. El era „apostolul neamurilor” (Romani 11.13; 15.16; Galateni 2.8). El nu avea autoritatea de a se adresa compatrioților săi ca apostol. Slujba apostolică a lui Petru, pe de altă parte, era pentru lucrarea sa printre iudei (Galateni 2.7,8). Asta nu înseamnă că Pavel nu se putea adresa fraților săi iudei; înseamnă doar că nu putea face aceasta cu autoritate apostolică.
2. Un al doilea motiv, pentru care el nu menționează apostolia sa, este că Duhul lui Dumnezeu se străduiește să-L prezinte pe Hristos în epistolă ca fiind marele „Apostol” al mărturisirii noastre (Evrei 3.1). Dacă Pavel ar fi menționat apostolia sa, acest fapt ar fi putut crea confuzie și ar fi distras atenția de la scopul real. Cititorii săi trebuie să înțeleagă că mesajul din epistolă provine de la un Apostol mai mare decât el însuși: și anume de la Domnul (Evrei 1.2; 12.24,25). Prin urmare, Pavel preferă să rămână în plan secund, pentru a-L pune pe Hristos mai mult în prim-plan.
3. Un al treilea motiv ar putea fi că, dacă scrisoarea adresată credincioșilor iudei ar fi ajuns în mâinile iudeilor necredincioși și aceștia ar fi știut că Pavel a scris-o, nu ar fi citit-o niciodată. Ar fi respins imediat totul, deoarece îl considerau pe Pavel un apostat al iudaismului.

³ Notă redacțională: prin „scrieri” se înțeleg scrierile inspirate.

Un grup mixt – cinci avertismente împotriva apostaziei

Scrisoarea a fost scrisă în primul rând rămășiței națiunii iudaice, care credea în Evanghelie și Îl primise pe Hristos ca Mântuitor al ei. Însă, din avertismentele din scrisoare rezultă că în această societate erau unii care doar pretindeau că sunt credincioși, dar în realitate nu erau. Poate că fuseseră atrași de binecuvântările exterioare asociate creștinismului (semnele și minunile puternice etc.), dar, cu regret, nu aveau o credință adevărată în Hristos. Era, așadar, o societate mixtă.

Iudeii, care au îmbrățișat calea creștină, erau persecutați de compatrioții lor necredincioși și, sub această presiune, au obosit și au devenit nesiguri pe calea lor. Unii au fost ispitiți să renunțe și să se întoarcă la iudaism. Pentru cei care doar mărturiseau că sunt credincioși, renunțarea la creștinism s-ar fi dovedit a fi apostazie.

Apostazia este renunțarea formală la credința pe care o persoană a mărturisit-o cândva. Este ceva ce numai un simplu mărturisitor ar putea face, și face. Este o chestiune foarte gravă, deoarece odată ce o persoană a renunțat la creștinism, nu mai există nicio speranță că se va pocăi. Scriptura spune că este „imposibil” să-l readuci pe un astfel de om (Evrei 6.4-6). Pentru că unii dintre ei erau în pericol de a se lepăda, scriitorul scrisorii îi avertizează de *cinci ori* să nu se retragă din creștinism și să se întoarcă la iudaism (Evrei 2.1-4; 3.7-4.11; 5.11-6.20; 10.26-39; 12.16-27). În aceste avertismente, el explică fără echivoc consecințele dezastruoase ale unui astfel de pas și îi încurajează să meargă mai departe pe calea creștină cu credință adevărată, în loc să „dea înapoi spre pieire” (Evrei 10.39).

Unii creștini consideră că aceste avertismente arată că un credincios își poate pierde mântuirea, dacă se îndepărtează de Domnul. Pentru a-și susține argumentul, ei se referă la pasaje similare: Matei 7.21-23; 12.43-45; 13.5,6,20,21; 24.13; 25.26-30; Marcu 3.28-30; Luca 22.31,32; Ioan 15.2-6; Romani 11.22; 1 Corinteni 9.27; 15.2; Evrei 6.4-6; 10.26-29; 12.14; 2 Petru 2.1,20,21. O privire mai atentă asupra acestor pasaje din Scriptură arată însă că ele nu se referă la credincioși adevărați, care cred în Domnul Isus, ci doar la credincioși mărturisitori, care se îndepărtează de credința creștină. Problema, pe care o au mulți și care duce la această concluzie greșită, este că ei nu cunosc diferența dintre *a se abate* (a cădea în păcat) și *a se lepăda*. Ambele se referă la faptul că cineva se întoarce sau se îndepărtează de Dumnezeu, dar una (a se lepăda) este infinit mai gravă decât cealaltă. Un adevărat credincios poate aluneca, poate cădea în păcat, se poate clătina în convingerile sale și poate trăi la o anumită distanță de Domnul, dar nu va renunța la credință și nu-L va condamna pe Hristos, ceea ce înseamnă a se lepăda.

Ne putem întreba: „De ce ar trebui menționate aceste avertismente împotriva apostaziei în Scripturi, care sunt scrise credincioșilor, dacă ele nu se aplică credincioșilor?” Răspunsul este: scriitorii Noului Testament, inspirați de Dumnezeu, se adresează în multe ocazii unei mulțimi mixte de credincioși adevărați și mărturisitori, așa cum este cazul în această epistolă. De aceea, afirmațiile lor conțin avertismente pentru cei care doar mărturiseau că cred în Hristos și se aflau printre credincioșii adevărați. Aceste afirmații ar trebui să le atingă conștiința și să îi facă să înțeleagă că au nevoie de mântuire. Ei sunt avertizați, că vor fi pierduți pentru totdeauna, dacă renunță la credința creștină, pe care au mărturisit-o! A rămâne în credință este, așadar, cea mai bună și sigură garanție că credința este autentică (Evrei 3.6).

Cele două tipuri de „dacă” din Sfânta Scriptură

Epistola către Evrei este o epistolă „a pustiului”. Aceasta înseamnă că sfinții sunt văzuți pe pământ ca fiind în încercare, merg pe calea credinței și au în fața lor pe Hristos în cer ca țel. Scrisorile pustiului (1 Corinteni, Filipeni, Evrei, 1 Petru etc.) sunt caracterizate de un „dacă” în text.

De fapt, în Scriptură există două tipuri de „dacă”, care sunt complet diferite: „*dacă*” *al condiției* și „*dacă*” *al justificării*:

- „Dacă” al condiției presupune că este posibil să eșuezi pe cale; iar acest eșec se datorează faptului că cineva nu este autentic [adică nu este un credincios adevărat] sau că credința în Cel drept se prăbușește într-un fel. Acestea sunt tipurile de „dacă” care se găsesc în scrisorile pustiului.
- „Dacă” al justificării are însă de-a face cu faptul că scriitorul stabilește anumite fapte în expunerea sa și apoi se bazează pe aceste fapte pentru a sublinia un anumit punct. În acest caz, cuvântul „dacă” ar putea fi înlocuit cu „pentru că”.

Se spune adesea că Epistola către Efeseni nu conține un „dacă” condițional. În această epistolă, sfinții nu sunt văzuți ca oameni, care sunt încercați pe pământ, ci ca oameni care stau în locuri cerești în Hristos (Efeseni 2.6). În Epistola către Coloseni, în schimb, găsim ambele: un „dacă” condițional în Coloseni 1.23 și un „dacă” justificativ în Coloseni 2.20 și 3.1. Și Epistola către Evrei are ambele tipuri de „dacă”.

Aplicarea epistolei la creștinism

Deși Epistola către Evrei a fost scrisă credincioșilor iudei, pentru a-i ajuta să se elibereze de iudaism, nu trebuie să credem că ea nu se poate aplica credincioșilor dintre neamuri, care cred în Evanghelie. Mărturisirea creștină, în trecut și în prezent, în mare măsură nu a înțeles chemarea cerească și natura Adunării (Bisericii) și presupune că aceasta ar fi un fel de completare a lui Israel. În general, creștinii nu înțeleg corect instrucțiunea din Evrei 9.8,9,23,24. Această instrucțiune ne învață că sistemul vechi-testamentar al cortului întâlnirii este o *reprezentare* a adevăratului Loc Preasfânt, în care creștinii se închină astăzi prin Duhul. În loc să îl vadă ca pe o *image*, ei folosesc cortul întâlnirii ca *model* pentru bisericile lor și preiau multe lucruri în sensul literal al cuvântului din această ordine iudaică pentru lăcașurile lor de cult și pentru slujbele lor. Astfel, ei ignoră complet ideea că Dumnezeu nu dorește o amestecare a acestor două rânduieli diferite de închinare (Evrei 13.10).

Iată o listă de lucruri împrumutate din iudaism, atunci când se înființează grupuri bisericesti confessionale și neconfesionale:

- Slujbele religioase au loc în temple și catedrale somptuoase.
- O clasă specială de bărbați hirotoniți ține slujba pentru comunitate.
- Se folosesc instrumente muzicale pentru a susține închinarea.
- Se folosește un cor.
- Se folosește tămâie pentru a crea o atmosferă religioasă.
- „Clericii” și membrii corului poartă veșminte deosebite.
- Se folosește un altar în adevăratul sens al cuvântului (fără jertfe, în adevăratul sens al cuvântului).
- Există practica zecuielii.

Prefață

- Se respectă sărbătorile și festivalurile religioase.
- Numele persoanelor din comunitate sunt înregistrate.

Aceste grupuri bisericești au modificat multe dintre aceste elemente iudaice pentru a se încadra într-un context creștin, dar aceste locuri de cult au încă trăsăturile iudaismului. Realmente, biserica este, cu regret, impregnată de această ordine iudaică. Multe dintre aceste elemente există în creștinism de atât de mult timp, încât sunt recunoscute de mulțimea poporului ca fiind idealul lui Dumnezeu. Majoritatea oamenilor de astăzi cred că este bine și corect să existe acest amestec iudeo-creștin. Cu regret, amestecul acestor două rânduiri de cult a distrus diferențele dintre ele, iar ceea ce a rezultat din acest amestec nu este nici iudaism autentic, nici creștinism autentic. Ambele sunt stricate (Luca 5.36-39).

În mare parte, creștinismul s-a înrolat „taberei” religiei pământești, din care credincioșii sunt chemați să iasă (Evrei 13.13). F.B. Hole remarcă:

Semnificația acestei epistole pentru timpul prezent nu poate fi supraestimată. Astăzi există nenumărați credincioși care, deși sunt dintre națiuni și, prin urmare, nu au nimic de-a face cu iudaismul, totuși aderă la forme degenerare de creștinism. Astfel de forme există în mare parte în ceremonii și obiceiuri bisericești, care la rândul lor reprezintă în mare parte o imitare a ritualului iudaic, pe care Dumnezeu l-a poruncit odată pentru a umple timpul până la venirea lui Hristos.⁴

Deoarece creștinătatea este pătrunsă de principii și practici iudaice, această epistolă are o aplicație practică importantă pentru oricine din mărturia creștină și cheamă Numele Domnului. Ea cheamă credincioșii să „iasă” la Hristos „în afara taberei”, deoarece El nu este legat în acest timp de această rânduială a lucrurilor (Evrei 13.13). Aceasta înseamnă că trebuie să ne despărțim de principiile și practicile iudaice, oriunde se găsesc – fie în iudaismul formal, fie în locuri de cult quasi-iudeo-creștine. Cu regret, această chemare este puțin înțeleasă de creștini și, în general, nu este respectată.

O prezentare scurtă a epistolei

Epistola este alcătuită din două părți principale: o parte *doctrinară*, urmată de o parte *practică*. Ca în majoritatea epistolelor, îndemnul practic se bazează pe adevărul doctrinar care este predat.

Doctrina (Evrei 1–10.18)

Această secțiune este alcătuită din două părți, care corespund celor două moduri în care Hristos este prezentat în epistolă: ca „Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre” (Evrei 3.1). El este văzut ca „Apostol” în Evrei 1 și 2 și ca „Marele nostru Preot” în Evrei 3 până la Evrei 10.18. Un apostol este cineva trimis de Dumnezeu cu un scop anume, iar un preot este cineva care a intrat în prezența lui Dumnezeu pentru a mijloci pentru cei în nevoie.

Ca „Apostol”, Hristos „a ieșit de la Dumnezeu” pentru a-L revela și a realiza mântuirea (Ioan 16.28a). Ca atare, El Se dovedește infinit superior celor două grupe mari de mesageri, pe care Dumnezeu i-a folosit în iudaism – profeții și îngerii.

⁴ F.B. Hole, *Grundzüge des Neuen Testaments (Fundamente ale Noului Testament)*, vol. 5: *Hebräerbrief – Petrusbriefe (Epistola către Evrei – Epistolele lui Petru)*, Hückeswagen: Christliche Schriftenverbreitung, 1999, pag. 8.

Prefață

Ca „Mare Preot”, Hristos a intrat în prezența lui Dumnezeu pentru a-Și îndeplini slujba actuală de Mijlocitor al nostru (Ioan 16.28b; Romani 8.34; Evrei 4.14). El a mers acolo cu o slujbă orientată atât către oameni, cât și către Dumnezeu:

- *Orientată către oameni:*
El îi ajută pe cei aflați în nevoie (Evrei 2.18). El are milă de cei slabi (Evrei 4.15). El acordă har și îndurare (Evrei 4.16). El este îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți (Evrei 5.2) și îi mântuiește în vreme de necaz (Evrei 7.25).
- *Orientată către Dumnezeu:*
El întărește noul legământ (Evrei 8). El Se jertfește pe Sine Însuși lui Dumnezeu ca jertfă supremă, fără pată, pentru a înlătura păcatul (Evrei 9-10). El aduce lui Dumnezeu lauda noastră (Evrei 10.21; 13.15).

Practica (Evrei 10.19-13.25)

Această secțiune conține îndemnuri practice bazate pe adevărul prezentat în partea doctrinară a epistolei. Există șapte grupuri principale de îndemnuri, care se învârt în jurul cuvântului „Să” (Evrei 10.22-24; 12.1,28; 13.13,15).

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/der-brief-an-die-hebraeer-0-a11850.html>
Tradus din *The Epistle to the Hebrews. The New and Living Way of Approach to God in worship in Christianity*
Christian Truth Publishing 2017